

— Ти си прекрасенъ, уменъ момъкъ, куражливъ и вее засмѣнъ. . . Милъ си ми, че можешъ и ти да ме последвашъ. Дано Богъ те запази. Дръжъ се! Нашата смъртъ ще възкреси свободата на България.

Бачо Киро се разчувствува и започна да пѣе вдъхновено прощална пѣсенъ къмъ отечеството, къмъ селото си, къмъ съпругата и децата си. Въ сѣщия день го обѣсиха.

Стефанъ геройски очакваше своята присѣда. Близу два месеца го разследваха и на 24 юний го пратиха въ Севлиево съ другаря му Йонко Карагьозовъ.

Родната кѣща на Стефана се намираше на пазаря. На сутринъта, когато майка му и баща му очакваха да бѣде освободенъ тѣхниятъ любимъ синъ, около портата почнаха да оби-

калятъ нѣколко заптиета и турски чиновници. Сърдцата на нещастнитѣ родители отново се свиха отъ мѣжа. Привечеръ една бѣсилка се издигна на пазаря предъ тѣхната кѣща. За кого? Не е ли за тѣхния синъ?

Майката, придружена отъ сѣсестритѣ си, отиде въ затвора да види сина си. Не я пуснаха вътрѣ. Заведоха я при едно прозорче съ желѣзни решетки. Измъченото лице на Стефанъ застана задъ тѣхъ и впитжжни очи въ майка си. Голѣмата мѣжа скова езицитѣ на нещастниците. Тѣ си подадоха рѣце презъ решеткитѣ, стиснаха се до болка и едва чуто прошепнаха.

— Сбогомъ, мамо!

— Сбогомъ, синко. Господъ ще помогне на българитѣ! . .

Въ този великъ часъ на върховно изпитание душитѣ на майка и синъ се слѣха въ една душа и въ молитвено мълчание я сложиха възъ жертвеника на нещастната родина, като даръ на свободата, за която копнѣеше цѣлъ единъ поробенъ народъ.

* * *

Призори, на другия день, Стефанъ бѣше докаранъ до бѣсилката отъ силна стража, окованъ съ вериги, съ вързани рѣце. Площадтъ се пълнѣше бързо съ зрители, повече турци, дошли отъ селата за пазаръ.

Родителитѣ бѣха затворени въ кѣщи, за да не гледатъ смъртъта на детето си. Но незабелязано отъ стражата, две лица, момче и невѣста, се промъкнаха до бѣсилката. Нещастникътъ дигна глава да види за последенъ пѣтъ родната си кѣща и спрѣ

